

kalkede Nybodershuse og grønne Smaahaver bag tjærede Plankeværker. Han havde i Grunden holdt meget af hende. Det havde slet ikke været saa let for ham at give Afkald paa hendes unge, foraarsfriske Kærlighed. Naturligvis — han vidste godt, at han ikke havde tabt ved Byttet. Jakobe var et saa langt fuldkomnere Menneske, hvis Betydning for hans Udvikling han visselig ikke skulde underkende. Men han maatte spørge sig selv, om de nogensinde, selv paa deres saa elskovsfulde »Bryllupsrejse«, havde tilhørt hinanden med stort mere end Legemet. Naar han til Sammenligning tænkte paa sine og Fransiscas stille, attraaløse Tusmørkevandringer rundt om Sortedamssøens gyldentfarvede Vand, med deres vemodigt-muntre Afsked i Skjulets af Træerne oppe paa Østervold, — da straaled de for hans Erindring som Paradisøjeblikkene i hans triste og vildt omtumlede Ungdomsliv.

Mon hun skulde være bleven gift? Dersom Nogen havde fortjent at faa en god Mand, var det hende. Maaske sad hun nu et eller andet Sted ude i Provinsen som lykkelig Borgerkone med et Barn ved Brystet. Det smukke, kække Bryst! . . . Det faldt ham ind, at han ude i Nyboder maatte kunne faa at vide, om hun endnu opholdt sig hos sine Forældre i Kjerteminde, eller hvad der var bleven af hende. Ganske vist var det gamle Hjem i Hjertensfrydsgade opløst nu. Madam Olufsen, vidste han, havde allerede om